

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.511/2015/4.szám

A **(település neve)**i Ítéltábla dr. Princz Kornél ügyvéd által képviselt felperesnek - az Ugrai és Butora Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Ugrai Péter ügyvéd) által képviselt alperes ellen a **(település neve)**i Törvényszék 2015. április 10. napján kelt 23.P.22.144/2014/17. számú ítélete ellen az alperes 18. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6350 (hatezer-háromszázötven) Ft másodfokú perköltséget, valamint az állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak 15 000 (tizenötezer) Ft másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A perbeli időszakban az alperes üzemeltetésében állt a **(település neve)**, **(ingatlan címe)** szám alatti **(vendéglátóegység neve)**. A felperes által 2012. május 31. napján tartott ellenőrzésen felvett adatszolgáltatási lapon rögzítettek szerint a büfé vendéglátóhely hétfőtől péntekig 07-22 óráig, szombaton 07-20 óráig, vasárnap 08-20.00 óráig tart nyitva, húsz fő befogadóképességű, a jogdíjfizetés szempontjából a IV. kategóriába tartozik, 2012. április 1. napjától televíziókészüléket üzemeltet. A sportfoglalkozásokra vonatkozóan kitöltött adatlap szerint heti 9 alkalommal kerül sor zenés csoportos foglalkozásra, az üzemeltetett szolgáltatási eszköz a music center. Az adatlapokat a felperes bélyegzőjét használva **(személy neve)** munkavállaló írta alá. Az adatszolgáltatási lapok alapján a felperes jogdíjszámlákat állított ki, amelyek közül a 2012. április 1. - 2013. szeptember 30. napja közötti időszakra vonatkozó számlákat az alperes kiegyenlítette.

A felperes 2013. október 4. napján a 2013. október 1 - december 31-e közötti időszakra 95 931 Ft, 2014. április 11. napján pedig a 2014. január 1 - március 2-a közötti időszakra 63 651 Ft jogdíj megfizetésére hívta fel az alperest a jogdíjfizetési értesítőin. Az alperes fizetési kötelezettségének nem tett eleget.

A fizetési meghagyással indult és perré alakult eljárásban a felperes keresetében 159 582 Ft és ennek 2014. április 27. napjától a kifizetésig terjedő időre a Ptk. 6:155. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamata, 5000 Ft közjegyzői díj, 10 000 Ft illeték és 10 000 Ft + 27 % áfa ügyvédi munkadíj, mint perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a perré alakult eljárásban az ellentmondásában foglaltakat fenntartva, a keresetet mind jogalapja, mindösszezszerűsége tekintetében vitatta, és a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a felperes által csatolt „Adatszolgáltatási lap és felhasználási engedély” megjelölésű okirat nem alkalmas a felperesi követelés megalapozottságának a bizonyítására, miután azt nem a társaság bejelentett képviselője, hanem a társaság egyik munkavállalója írta alá, akinek munkaköre ilyen jellegű kötelezettségvállalásra nem terjed ki. Álláspontja alátámasztásául a Gt. 29. § (1) és (3) bekezdésére hivatkozott. Az összezszerűség tekintetében előadta, mivel a jogdíjigény alapját megalapozó adatlapot nem a társaság ügyvezetője írta alá, nem tudhatott arról, hogy az adatlapon szereplő változások esetén bejelentési kötelezettség terheli. Mindezen túl hivatkozott arra, az Szjt. 25. § (4) bekezdése nem tartalmaz konkrét határidőt a változás bejelentésének időpontjára nézve. Ennek azért tulajdonított jelentőséget, mert állítása szerint a perrel érintett időszakban az előzetesen meghirdetett aerobic foglalkozások rendszeresen elmaradtak a jelentkezők alacsony száma miatt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 159 582 Ft-ot, annak 2014. április 27. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát, 17 700 Ft perköltséget, valamint 10 000 Ft elsőfokú eljárási illetéket. Határozatának indokolása szerint az adatlapot az alperes munkavállalója írta alá, aki a Ptk. 220. § (1) bekezdése alapján az alperes képviselőjének tekintendő, így jogosult volt aláírni az adatlapot, ezért annak tartalmát, mint okirati bizonyítékot ítélezése alapjául fogadta el. Rámutatott, az alperes nem vitatta, hogy egyrészt a büfé, másrészt a sportközpont alapfunkciójához kapcsolódó rendezvények megtartása során zeneszolgáltatást végzett. Minderre tekintettel az alperes jogdíjfizetési kötelezettségét megállapíthatónak találta. Alaptalannak ítélte az aerobic foglalkozások elmaradásával kapcsolatos érvelést. Hangsúlyozta, a szerzői jogdíjfizetési kötelezettség nem kizárólag az aerobic foglalkozásokon működtetett music centerrel végzett zeneszolgáltatáshoz kapcsolódik, hanem a büfében üzemeltetett televíziókészülékhez, ezért önmagában a foglalkozások elmaradása a jogdíjfizetési kötelezettség jogalapját nem érinti. Az összezszerűséget illetően elfogadta a felperes álláspontját, miszerint az Szjt. 25. § (4) bekezdése a már megkezdett felhasználás megváltoztatásának előzetes bejelentéséhez kapcsolódik. Kiemelte, a 2012. május 31. napján kiállított adatlapon a zenefelhasználás kezdő időpontja 2012. április 1. napja, ezt követő időpontra pedig a felperes részéről változásbejelentés nem történt.

Az ítélet ellen benyújtott fellebbezésében az alperes annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az adatlapot aláíró alkalmazott a Ptk. 220. §-a alapján jogosult volt a felperes részére történő adatszolgáltatásra. A Ptk. 220. §-a alapján ugyanis a dolgozó csak a büfében végzett eladói tevékenység körében járhatott el a képviselőjében, az, hogy az adatlap kitöltése során a cég bélyegzőjét is használta, aláírását nem tette érvényessé. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla BDT2014. 3082. számon közzétett eseti döntésére, amelyben az ítéltábla kifejtette, a felperes által aláíratott okiratot a Pp. 199. §-a alapján szabályozott egyszerű okiratnak kell tekinteni, amelyről a bíróság dönti el, hogy a bizonyítékok értékelése során milyen súllyal veszi figyelembe. Megítélése szerint a peres felek között 2012. május 31. napján írásbeli szerződés nem jött létre, ezért az adatlapon rögzítettek nem vehetők figyelembe. Hangsúlyozta, a foglalkozások elmaradását ténybelileg a felperes sem vitatta, a perrel érintett időszakban nem folytatott ellenőrzést, egyéb bizonyítéka, mint az „érvénytelen” okirat nincs.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kiemelte, a sportközpontban 2012. május 31. napján végzett ellenőrzésről készült adatlap alapján kiállított számlákban megjelölt jogdíjakat az alperes a perbeli időszakot megelőzően rendszeresen kiegyenlítette. Hangsúlyozta, a kialakult bírói gyakorlat egységes abban, hogy a vendéglátó üzletben munkát végző alkalmazott a Ptk. 220. § (1) bekezdése alapján jogosult aláírni az ellenőrzések során

használt adatszolgáltatási lapot és felhasználási engedélyt, az okirat aláírásával létrejövő zenefelhasználási szerződést a vendéglátó üzletekben szokásos szerződések közé sorolja. Utalt arra, az alkalmazott képviseleti jogának esetleges korlátozásáról nem volt tudomása, ezért a Ptk. 220. § (2) bekezdése értelmében az vele szemben hatálytalan. Hangsúlyozta, az alperes hosszabb időn keresztül az adatlapban foglaltaknak megfelelően eleget tett díjfizetési kötelezettségének, ami igazolja a dolgozó vélelmezett képviseleti jogosultságát. Kifejtette, arra figyelemmel, hogy az alkalmazott az alperes bélyegzőjét használta, az alperes pedig a kitöltött felhasználási engedély alapján a jogdíjat hosszabb ideig megfizette, megállapítható, hogy legalább a látszaton alapuló képviselet fennállt, illetve ezekből a körülményekből levonható az a következtetés, hogy az alperes a képviselőként eljáró személy eljárását jóváhagyta. Utalt arra, a képviseleti jog hiányában az alperest jogosulatlan felhasználás címén terhelné fizetési kötelezettség az Szjt. 94. § (1) bekezdés e) pontja alapján, amelynek összege minimálisan a jogszerű felhasználás esetén fizetendő díjjal megegyező. Érvelése szerint az Szjt. 25. § (4) bekezdésének rendelkezéséből kitűnően nemcsak a már megkezdett felhasználást, hanem a tervezett, az előrelátható felhasználást és a folyamatos felhasználás esetleges változását is be kell jelenteni előzetesen a felperes felé, ha az alperes tudott a foglalkozások elmaradásáról, erre lehetősége lett volna, a felperes pedig esetlegesen egy újabb helyszíni ellenőrzés során szerezhetett volna bizonyosságot a jelentett adatok valóságáról. Utólagos bejelentés alapján azonban a helyszíni ellenőrzési lehetőség kizárt.

A fellebbezés alaptalan.

A szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. tv. (a továbbiakban: Szjt.) 25. §-a értelmében a nyilvános zenefelhasználás jogdíjköteles. Az (1) bekezdés alapján a szerzői jogdíjat a közös jogkezelő szervezetnek kell fizetni. A (4) bekezdés szerint a felhasználó köteles a tervezett felhasználást és a már megkezdett felhasználás megváltoztatását a közös jogkezelő szervezetnek előzetesen bejelenteni. Ez a szervezet a felhasználást a helyszínen ellenőrizheti.

A jogdíj megfizetésére irányuló igény érvényesítésének azonban nem feltétele a jogdíjkezelő szervezet által végzett ellenőrzés, az ott észlelteket rögzítő adatlap kitöltése és annak az ellenőrzött szerv képviselője általi aláírása. Ez utóbbi körülmény csupán a felhasználás tényét igazolja az ellenkező bizonyításáig, magát a jogdíjfizetési kötelezettséget a tényleges zenefelhasználás alapozza meg.

Az Szjt. 25. § (1) bekezdése alapján érvényesíthető a jogdíjigény, ha a felek között felhasználási szerződés jött létre. Tény, hogy az ellenőrzés alapján kiállított „Adatszolgáltatási lap és felhasználási engedély” megnevezésű okiratot az alperes képviseletében eljárva és annak bélyegzőjét használva alkalmazottja írta alá. Annyiban osztja az ítéletábla az alperes fellebbezési érvelését, hogy az alkalmazott képviseleti jogosultságát a jelen perben alkalmazandó 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 220. § (1) bekezdése alapján nem lehet vélelmezni. A fenti jogszabályhely szerint áru adásvételével vagy egyéb zeneszolgáltatás nyújtásával rendszeresen foglalkozó jogi személynek az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségeiben dolgozó alkalmazottat és tagot - amennyiben jogszabály eltérően nem rendelkezik vagy a körülményekből más nem következik - az ott szokásos szerződések megkötésénél és lebonyolításánál kell a jogi személy képviselőjének tekinteni. Az Szjt. 25. § (1) bekezdése szerinti zenefelhasználásra irányuló szerződés azonban nem minősül szokásos szerződésnek egy sportlétesítmény illetve büfé üzemeltetése esetében, következésképpen a perbeli esetben a helyszínen talált alkalmazottat nem lehet az alperes képviselőjének tekinteni. Tény ugyanakkor, hogy az adatszolgáltatási lap kiállítását követő hosszabb időn keresztül az alperes jogdíjfizetési kötelezettségét teljesítette. Az ítéletáblának a felperes ellenkérelmében erre vonatkozóan tett előadását az alperes nem vitatta, és arról az ítéletáblának az előtte az ugyanezen felek között folyamatban volt per Pf.II.20.026/2015. számú ügy irataiból is hivatalos tudomása van. Mindez azt jelenti, hogy a képviseleti jog hiányában eljáró személy mint álképviselő eljárását az

alperes utóbb jóváhagyta (Ptk. 221. § (1) bekezdés), ezáltal pedig a felhasználási szerződés létrejöttnek tekintendő.

Azt csupán megjegyzi az ítéletábra, hogy az írásbeli felhasználási szerződés hiányában folytatott zeneszolgáltatás olyan jogosulatlan felhasználást valósít meg, amelynek alapján az Szjt. 94. § (1) bekezdés e) pontja szerinti polgári jogi igény érvényesítésére nyílik lehetőség. Ennek következtében a jogosulatlan felhasználó köteles a jogsértéssel elért gazdagodás megtérítésére, amelynek minimális összege a jogszerű felhasználás esetén járó díj.

Mindezek alapján az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a részéről nem történt zenefelhasználás. A kialakult bírói gyakorlat szerint vélelmezhető a zeneszolgáltatás abban az esetben, ha az ellenőrzött helyiségben erre alkalmas eszköz kerül elhelyezésre (BH1992. 98, BDT2014. 3082).

Tény, hogy az alperes a 2012. május 31. napján tartott ellenőrzésen felvett adatszolgáltatási lap alapján bizonyos időszakban eleget tett a jogdíjfizetési értesítőben foglaltak szerinti jogdíjfizetési kötelezettségének. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az Szjt. 25. § (4) bekezdésében szabályozott változásbejelentés hiányában nem fogadható el az alperesnek a zenefelhasználás körének megváltoztatásával kapcsolatos védekezése. Az ítéletábra az elsőfokú ítélet e körben kifejtett indokaival egyetért, azt megismételni nem kívánja, csupán visszaül arra.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perkötségének a megfizetésére, továbbá az Itv. 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a feljegyzett másodfokú eljárási illeték megfizetésére.

S z e g e d , 2015. október 14.

Dr. Szegő Katalin sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocsó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
ábrabíró